

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Jihlavské vodovody a kanalizace, a.s.**, se sídlem Masarykovo náměstí 97/1, Jihlava, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2013, č. j. 62 A 38/2013 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2013, č. j. 62 A 38/2013 – 57, bylo rozhodnuto o zastavení řízení o žalobě (výrok I.), o náhradě nákladů řízení (výrok II.) a o vrácení soudního poplatku (výrok IV.). Podanou žalobou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal ochrany proti nečinnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v řízení o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 5. 3. 2013, č. j. ÚOHS-S594/2012/VZ-4020/2013/523/Krk. Krajský soud rozhodl o zastavení řízení na základě ust. § 47 písm. a) s. ř. s., protože stěžovatel vzal žalobu v celém rozsahu zpět. Výrok II. napadeného usnesení krajský soud odůvodnil s odkazem na ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. Podmínky pro postup podle věty druhé citovaného ustanovení krajský soud neshledal, protože nepřisvědčil důvodnosti podané žaloby. Při posouzení její důvodnosti bylo pro krajský soud určující, že stěžovatel podal žalobu na ochranu proti nečinnosti před

uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí, která je stanovena v ust. § 71 odst. 1 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení výroků II. a IV. napadeného usnesení. Poté kasační stížnost doplnil a její rozsah rozšířil o výrok I. napadeného usnesení z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Pokud se týká výroku I. poukázal stěžovatel na argumentaci krajského soudu, že žaloba byla podána předčasně. Za takového předpokladu měl krajský soud rozhodnout nikoliv o zastavení řízení, ale o odmítnutí návrhu podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel tedy dovodil, že krajský soud na věc aplikoval nesprávné ustanovení s. ř. s., a tím věc nesprávně právně posoudil ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k výše uvedené vadě pak považuje odůvodnění napadeného usnesení v logickém a právním rozporu právě s výrokem I., v důsledku čehož je nepřezkoumatelné podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel se také neztotožnil se závěry o nedůvodnosti svého návrhu a vytýká úvaze krajského soudu a na ní spočívajícímu výroku II. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s), a také nepřezkoumatelnost napadeného usnesení (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Podle stěžovatele je odůvodnění založeno na zcela subjektivním uvážení krajského soudu, kdy ten pokládá obecně věc zahrnutou do agendy přezkumu zadávání veřejných zakázek a koncesí za zvlášť složitý případ. Žaloba proti nečinnosti se přitom netýkala přezkumu zadávání veřejných zakázek a koncesí, ale přezkumu prvostupňového správního rozhodnutí, a to pouze právní správnosti. Krajský soud tedy před stěžovatelem intimoval důvody a obsah svého uvážení, čímž způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Napadené usnesení se zásadně odlišuje od ostatních rozhodnutí krajského soudu ve věci žaloby proti nečinnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a jeho předsedy, neboť ty dosud vycházely ze závaznosti základní lhůty pro vydání rozhodnutí podle ust. § 71 odst. 3 s. ř. Krajský soud se podle stěžovatele také odchýlil od své rozhodovací praxe tím, že důkazní břemeno tížící správní orgán, tedy prokázání složitosti vedeného řízení, nahradil vlastní úvahou. Pokud by zákonodárce považoval agendu přezkumu zadávání veřejných zakázek a koncesí za zvlášť složitý případ, zcela jistě by vtělil do zákona č. 137/2006 Sb., popř. zákona č. 139/2006 Sb., jako lex specialis ve vztahu ke správnímu řádu, že všechna řízení přezkumu zadávání veřejných zakázek a koncesí jsou zvlášť složitými případy ve smyslu ust. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu v napadeném rozsahu (výrok I., II. a IV.) zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že krajský soud rozhodl zákonně, neboť v důsledku zpětvzetí žaloby nemohl jinak než řízení zastavit. Postup stěžovatele proto vyvolává dojem účelového podání kasační stížnosti, kdy je napaden postup krajského soudu jenom proto, aby bylo možno napadnout výrok o nákladech řízení. V případě, kdy je kasační stížností napadána zákonnost usnesení o zastavení řízení, lze z povahy věci uplatnit pouze kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nikoliv důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., na který stěžovatel odkazuje. Nepřípustnost stížních námitek směřujících proti výroku o zastavení řízení vylučuje, aby se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami brojícími proti výroku o nákladech řízení. I přesto se však správní

pokračování

orgán vyjádřil k nejpodstatnějším argumentům stěžovatele, a to tak, že krajský soud postupoval v souladu se svou ustálenou rozhodovací praxí, když věc zahrnutou do agendy přezkumu zadávání veřejných zakázek a koncesí považoval za zvlášť složitý případ, přičemž v daném případě přihlédl ke konkrétnímu obsahu napadeného správního rozhodnutí. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže se také neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že se napadené usnesení krajského soudu zásadně odlišuje od všech ostatních rozhodnutí ve věci žaloby proti nečinnosti. Závěrem pak podotkl, že mu nepřísluší hodnotit hypotetické myšlenky stěžovatele, co bylo či nebylo úmyslem zákonodárce, přičemž je zcela v kompetenci soudu posoudit, které případy spadají do kategorie zvlášť složitých podle ust. § 71 odst. 3 písm. a) s. ř. Vzhledem k uvedeným skutečnostem Úřad pro ochranu hospodářské soutěže navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s. odmítl.

Před věcným posouzením kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přípustnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal přípustnou stížní námitku formálně brojící proti výroku o zastavení řízení. Stěžovatel svým podáním ze dne 7. 6. 2013 vzal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v plném rozsahu zpět. Pro případ zpětvzetí žaloby stanoví zákon [§ 47 písm. a) s. ř. s.] zcela jednoznačný postup soudu, kterým je zastavení řízení, nejde-li o společnou žalobu více osob. Vzhledem k jednoznačnému projevu vůle stěžovatele nelze mít sebemenší pochybnosti, že nezamýšlel nic jiného než dosáhnout toho, aby řízení bylo zastaveno. Krajský soud tak neměl jinou možnost než v řízení postupovat podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. a řízení zastavit. Kasační stížností se tedy stěžovatel ve skutečnosti nedomáhá, a ani domáhat nemůže s ohledem na kogentní ust. § 47 písm. a) s. ř. s., zrušení výroku I. napadeného usnesení o zastavení řízení. V této souvislosti také nelze nepoukázat na obsah stěžovatelova podání ze dne 7. 6. 2013, v němž v návaznosti na svůj projev vůle (zpětvzetí návrhu ze dne 22. 5. 2013) uvedl, že řízení bude zastaveno pro pozdější uspokojení stěžovatele. V daném případě však nebylo postupováno podle ust. § 62 s. ř. s., protože zpětvzetí žaloby nepředcházelo sdělení správního orgánu o záměru uspokojit stěžovatele, realizace uspokojení a následné vyjádření stěžovatele, že je postupem správního orgánu uspokojen (§ 62 s. ř. s.). Uvedená námitka stěžovatele je proto zcela účelová, aby se mohl domáhat zrušení výroku II. napadeného usnesení. Lze proto konstatovat, že za dané situace je stížní námitka proti výroku I. napadeného usnesení podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti výroku I. napadeného usnesení odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

V důsledku toho neshledal Nejvyšší správní soud přípustnými ani ostatní stížní námitky, které směřují proti výrokům II. a IV. napadeného usnesení, tedy proti výroku o nákladech řízení a o vrácení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud přihlédl k závěrům vysloveným v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64 (č. 2116/2010 Sb. NSS), ve kterém se rozšířený senát zabýval možností aplikace ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. na případy, kdy je kasační stížností napaden mimo výroku o nákladech řízení rovněž výrok ve věci samé. Rozšířený senát rozlišuje situace, kdy je kasační stížností napaden pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy jsou napadeny i jiné výroky. V prvním případě je třeba kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, byť by bylo

rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné. Ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Zákodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kde Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Podle rozšířeného senátu jsou z přezkumu vyloučeny nejen kasační stížnosti, které směřují pouze proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné.

Skutečnost, že Nejvyšší správní soud shledal nepřipustnost kasační stížnosti ve vztahu k výroku o zastavení řízení, vylučuje, aby se věcně zabýval námitkami směřujícími pouze proti výroku II. a IV., a to nezávisle na tom, zda by byly případně důvodné či nikoliv. I v této části proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s. jako nepřipustnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta před prvním jednáním, Nejvyšší správní soud na základě ust. § 10 odst. 3 in fine zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že se stěžovateli vrací v plné výši zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu